

(אתיופיה, 1998) NYABUAY MARY DOBUOL

ציירתי ספירלה כי ציירתי בלבול - אני מאוד מבולבלת. סיימתי השנה את התיכון, ומאז אני לא בטוחה איך דברים יתפתחו. זה מפחיד. יש לי הרבה מחשבות ושאלות בלתי נגמרות. אני שואלת מה אני אעשה עכשיו ואיך דברים ייראו עכשיו והאם אצליח להמשיך. אני נורא רוצה ללמוד ביזנס ומחשבים ואני בתהליכים להצטרף לאוניברסיטה בקניה, כי שם גם מי שרק סיים 4S יכול. קניה זה עוד מקום חדש בשבילי, הייתי שם רק במחנה פליטים, בקאקומה. אני אצטרך ללכת לג'ובה קודם בכלל, כדי להוציא דרכון, ואני לא יודעת אם בטוח שם. המשפחה שלי לא שם, כולם עדיין בקאקומה. אני חושבת שיהיו לי חברים שיעזרו לי. אני חושבת שביקם יעזרו לי ללכת לאוניברסיטה, אבל אני לא בטוחה עד מתי.

נולדתי באתיופיה ב-1998 אבל ההורים שלי מדרום סודן במקור. באתי לישראל ב-2007 כשהייתי בת 9. היום הראשון שלי היה קשה, מבלבל היו שם הרבה אנשים שלא הייתי רגילה אליהם. היינו במחנה צבאי כמה ימים לפני שלקחו אותנו לבאר שבע. גרתי אחר כך בערד ושם הייתי רוב התקופה שלי בישראל. זכור לי שהיה שליו שם, לא כמו החוויות הקודמות שלי. באתיופיה היה מלחמה לפני שעזבנו ואז גם במצרים לא הייתי שליוה כי היה שם הרבה גזענות. היתה הרבה התעמרות נגדי בבית הספר. בישראל זה לא כל כך קרה - היו ילדים שקראו לי בשמות אבל לא פגעו בי.

עזבתי את ישראל ב-2012 בגלל הגירוש. גירשו אותנו והלכתי לג'ובה עם אמא ואבא שלי. היום האחרון שלי היה מרגש ועצוב ביחד. לא ראייתי בחיים את דרום סודן ונורא רציתי לראות את המקום הזה שההורים שלי ואני ממנו. אבל חששתי ממה שיהיה. בהתחלה היה בסדר שם אבל דברים התדרדרו לאט לאט. אבא שלי התחלי לחלות ואז כולנו חלינו במלריה וטיפוס, וזה היה מאוד קשה. כשהתחילה המלחמה ברחנו מג'ובה והלכנו לקניה, לקאקומה, האו"ם עזר לנו להגיע לשם.

באתי בעצמי לאוגנדה ב-2014 כשביקם הביאו אותי ללמוד. הם ראינו אותי כבר בג'ובה ואז מצאו אותי ואת האחים בקאקומה והביאו אותנו לפה לאוגנדה. שאר המשפחה עדיין בקאקומה. בעוד עשר שנים אני מקווה שאם המדינה שלי תהפוך להיות שקטה תמצאי אותי שם. אולי יהיה לי עסק, אולי אני אבנה בית ספר.